

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: J. V.
bytem X

proti
žalovanému: **Městský úřad Černošice**
sídlem Karlštejská 259, Černošice

za účasti: 1) **CETIN a.s.**, IČO: 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, Libeň, Praha 9
2) **L. D.**
bytem X
3) **R. D.**
bytem X
4) **R. K.**
bytem X
5) **J. Š.**
bytem X
6) **J. H.**
bytem X

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 2. 2019, č. j. MUCE 11515/2019 OSU, a ze dne 7. 5. 2020, č. j. MUCE 29477/2020 OSU,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2019, č. j. MUCE 11515/2019 OSU, a ze dne 7. 5. 2020, č. j. MUCE 29477/2020 OSU, se ruší a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 27 602 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se **žalobou** podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2019, č. j. MUCE 11515/2019 OSU (dále jen „napadený souhlas I“), podle § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon“) vydal na žádost H. N. (dále jen „původní stavebník“) územní souhlas se záměrem „*Zástavba pozemků XA, XB a XC*“ (dále jen „záměr I“) týkajícím se staveb tří rodinných domů na pozemcích parc. č. XD, parc. č. XA, parc. č. XB a parc. č. XC v katastrálním území a obci X (poslední tři uvedené pozemky dále společně jen jako „dotčené pozemky“; všechny nemovitosti uvedené v tomto rozsudku se nacházejí ve stejném katastrálním území). Rozhodnutím ze dne 7. 5. 2020, č. j. MUCE 29477/2020 OSU (dále jen „napadený souhlas II“; společně s napadeným souhlasem I dále jen „napadená rozhodnutí“), vydal na žádost původního stavebníka podle § 106 stavebního zákona ve znění zákona č. 47/2020 Sb. souhlas s provedením ohlášené stavby nazvané „*Výstavba 3 rodinných domů, K. ulice*“ na pozemku parc. č. XD a dotčených pozemcích (dále jen „záměr II“ a společně se záměrem I dále jen „sporný záměr“).
2. Žalobkyně uvádí, že sporný záměr má vzniknout v sousedství pozemků parc. č. XE, parc. č. XF a parc. č. XG, které jsou ve společném jmění žalobkyně a jejího manžela a na nichž se nachází její rodinný dům. Nemovitost žalobkyně je od pozemků, na nichž má být sporný záměr realizován, oddělena pouze místní komunikací v ulici K. Žalobkyně dne 6. 10. 2020 podala podnět k zastavení stavebních prací na pozemku parc. č. XA poté, co zde byly v září 2020 zahájeny terénní úpravy a provedena skrývka. Dne 25. 2. 2021 obdržela od žalovaného sdělení, kterým ji informoval o vydání napadených rozhodnutí. Na základě těchto informací podala žalobkyně žádost o informace, kterou se domáhala poskytnutí napadených rozhodnutí, k čemuž došlo dne 26. 4. 2021. Namítá, že je napadenými rozhodnutími zkrácena na vlastnickém právu i na procesních právech. Na dotčených pozemcích se nyní nachází nezastavěná plocha, která je podle platného územního plánu určena pro plochy občanského vybavení – sportu a rekreace bez možnosti umístění staveb a terénních úprav (OS-2). Realizace sporného záměru by znamenala zvýšení hluku, prašnosti, znečištění ovzduší, zvýšení dopravy a zhoršení kvality prostředí žalobkyně, a to jak v souvislosti s prováděním stavební činnosti na pozemcích, tak v souvislosti s

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

budoucím užíváním staveb. V tom žalobkyně spatřuje zásah do vlastnického práva, respektive práva pokojně užívat své nemovitosti. Obává se též snížení tržní ceny svých nemovitostí. Žalovaný pochybil, neboť nepostupoval podle § 96 odst. 5 a § 107 odst. 1 stavebního zákona a nevydal usnesení, že sporný záměr bude projednán v územním, respektive stavebním řízení, neboť sporný záměr se dotýká práv žalobkyně. Sporňý záměr je též v rozporu s územním plánem.

3. Podle žalobkyně byl napadený souhlas I vydán v rozporu s § 96 odst. 3 a 5 stavebního zákona. Žalobkyně je osobou uvedenou v § 96 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, neboť její vlastnické právo k nemovitostem může být umístěním záměru I přímo dotčeno. Žádný souhlas k umístění záměru I však žalobkyně neudělila. Jde-li o napadený souhlas II, podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona je k vydání souhlasu s provedením stavby nutné doložit mimo jiné souhlasy osob, jejichž vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemenu k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být prováděním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas musí být vyznačen na situačním výkresu. Není-li ohlášení úplné, rozhodne stavební úřad podle § 107 odst. 1 stavebního zákona usnesením o provedení stavebního řízení. Napadená rozhodnutí proto nebylo možné vydat a jsou nezákonná. Žalovaný pochybil, neboť nevydal usnesení podle § 96 odst. 5 a § 107 odst. 1 stavebního zákona a sporný záměr neprojednal v řízeních. Z toho důvodu nebyla zajištěna ochrana práv žalobkyně. Žalobkyni bylo upřeno právo být účastníkem těchto řízení a uplatňovat v nich procesní práva, zejména podávat námitky a požadovat stanovení podmínek rozhodnutí.
4. Město Černošice se v součinnosti se žalovaným dlouhodobě pokouší svými kroky vytvořit podmínky pro realizaci záměru. Na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, zrušil Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 2. 2016, č. j. 50 A 19/2014-137, změnu územního plánu města Černošice, kterou byly dotčené pozemky převedeny do zastavitelné plochy. Následně město Černošice přijalo změnu č. 2 územního plánu, kterou zdejší soud opět zrušil rozsudkem ze dne 8. 11. 2019, č. j. 54 A 12/2019-83. Napadená rozhodnutí byla vydána v období mezi vydáním změny č. 2 územního plánu a jejím zrušením posledně uvedeným rozsudkem. Žalovaný jako pořizovatel územního plánu však musel vědět, že žalobkyně, která změnu územního plánu úspěšně napadla, je umístěním sporného záměru dotčena. Přesto žalovaný nepožadoval doložení jejího souhlasu. Žalovaný i město Černošice se tak podle názoru žalobkyně pokouší nezákonným způsobem prosadit realizaci sporného záměru v jejím sousedství. Dne 12. 3. 2020 zastupitelstvo města Černošice usnesením č. Z/13/9/2020 potřetí rozhodlo o pořízení další změny územního plánu Černošice, která by umožnila realizaci sporného záměru.
5. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl její zamítnutí. Nejprve zrekapituloval okolnosti vydání napadených rozhodnutí. Uvedl, že sporný záměr nemá vliv na sousední pozemky. Projekt sporného záměru vypracovaný autorizovaným architektem obsahuje podmínky pro dodavatele, které mají zajistit omezení imisí, dodržení bezpečnosti a zamezit nedovolenému obtěžování okolní zástavby. Napadený souhlas I rovněž obsahuje omezující podmínky k ochraně práv vlastníků nemovitostí v dotčené lokalitě. Žádosti stavebníka byly řádně posouzeny a byly splněny všechny podmínky pro vydání napadených rozhodnutí. Nedojde k podstatné změně poměrů v území a sporným záměrem nemohou být dotčena práva osob, které nedaly oznamovateli souhlas podle § 96 odst. 5 stavebního zákona. U sporného záměru nelze předpokládat konflikt s veřejnými zájmy či nepřiměřený zásah do

práv vlastníků okolních nemovitostí. Sporný záměr nemůže své okolí zatěžovat v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovat užívání okolních nemovitostí, a proto nelze bez dalšího dospět k závěru, že se poměry v území podstatně změní. Pro posouzení možného dotčení práv je rozhodující, zda dochází k přímému zásahu do práv, zároveň musí jít o možnost skutečného zásahu vyplývající z podmínek provedení stavby uvedených v rozhodnutí (zde v územním souhlasu). Nelze se tedy omezit na obecná konstatování o přímém dotčení bez uvedení konkrétních skutečností, neboť by bylo možné dovozovat přímé dotčení práv na základě hypotetických až absurdních předpokladů selhání či porušení zákona. Tvrzení žalobkyně o zvýšeném hluku, prašnosti, znečištění ovzduší, dopravě a zhoršení prostředí není dostatečně konkretizováno. Realizací sporného záměru sice dojde k určitému diskomfortu bydlení, ale pouze po omezenou dobu, přičemž při realizaci má stavebník povinnost dodržet omezení stanovená napadenými rozhodnutími. Žalobkyně též neuvádí, jakým způsobem by mohlo užívání poměrně subtilních 3 rodinných domů nadmíru přímo zasahovat do jejích vlastnických práv, neboť v okolí se již nacházejí rodinné domy. Nemovitost žalobkyně navíc bezprostředně nesousedí s dotčenými pozemky. Napadená rozhodnutí byla vydána v době platnosti změny č. 2 územního plánu, kdy byly dotčené pozemky zahrnuty do plochy bydlení – v rodinných domech. Její zrušení rozsudkem zdejšího soudu č. j. 54 A 12/2019-83 nemá na platnost a zákonnost napadených rozhodnutí vliv. Žalobkyně „*netvrdí takovou změnu poměrů v území, která by byla překážkou pro vydání územního souhlasu*“. Žalovanému nepřísluší předjímat možné budoucí sousedské spory či nedodržování podmínek pro provedení staveb. Úvahy žalobkyně, že měla být účastníkem řízení podle stavebního zákona, označil žalovaný za hypotetické. Jelikož byly splněny všechny podmínky, nemohl žalovaný postupovat jinak než napadená rozhodnutí vydat.

6. Žalobkyně v **replíce** uvedla, že její nemovitosti se nacházejí v sousedství sporného záměru, a mohou jím tedy být negativně dotčeny. Nesouhlasí s názorem žalovaného, který zpochybnil možné dotčení jejích práv vlivem sporného záměru. Argumenty žalovaného označila za zavádějící i zcela nesprávné. Z judikatury NSS vyplývá, že v případě možného dotčení třetích osob je zcela nezbytné se touto možností odpovídajícím způsobem zabývat, aby byla zaručena adekvátní ochrana jejích ústavně zaručených práv. Na podporu tohoto závěru žalobkyně cituje komentářovou literaturu k posuzování otázky účastenství a přímého dotčení a rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, podle kterého „[p]ro úspěšnost námítky vztahující se k účastenství postačujeotence dotčení práva“. Plná odpovědnost za správné zhodnocení dotčení práv tíží žalovaného, přičemž jeho liknavý přístup může vést k závažnému zásahu do práv třetích osob, které se o tom ani nemusejí dozvědět, jako tomu bylo právě v jejím případě. Poukazuje též na judikaturu Ústavního soudu a správních soudů, která při vymezení okruhu účastníků územního či společného řízení upřednostňuje široké pojetí pojmu sused, které nezahrnuje pouze mezující pozemky a stavby, ale všechny pozemky a stavby, které mohou být skutečně dotčeny. Rozhodující je pouhá eventualita přímého dotčení práv třetích osob. V souvislosti se stavební činností i s budoucím užíváním staveb dojde ke zvýšení dopravy a zhoršení prostředí. Žalobkyně se obává nadměrného hluku, otřesů a imisí ze stavební činnosti a snížení tržní ceny svých nemovitostí. Úzký pozemek komunikace, který odděluje nemovitosti žalobkyně od dotčených pozemků, nemůže dotčení žalobkyně zabránit ani jej zmírnit. Reakce žalovaného na část žaloby, která upozorňuje na úpravy územního plánu ve snaze vytvořit podmínky pro realizaci sporného záměru, podle žalobkyně nevyvrací skutečnosti uvedené v žalobě, naopak je potvrzuje.

7. M. P. [právní předchůdkyně osob zúčastněných na řízení 2) až 6)] soudu sdělila, že bude uplatňovat práva **osoby zúčastněné na řízení**, neboť jak plyne z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3, č. j. 13 D 195/2021-85, které nabylo právní moci dne 10. 6. 2021, přešlo na ni po úmrtí původního stavebníka vlastnické právo k dotčeným pozemkům. Ve **vyjádření** zdůraznila, že dotčené pozemky se nacházejí v zástavbě rodinných domů, sporný záměr tak nemůže a nebude mít žádný zásadní vliv na vlastnické právo žalobkyně. Ztotožňuje se se žalovaným, že vlivem sporného záměru nedojde k podstatné změně poměrů v území. Případný zásah do vlastnického práva žalobkyně vlivem realizace sporného záměru by byl pouze přechodný a v míře přiměřené charakteru stavební činnosti. Podle projektu sporný záměr nemá vliv na okolní stavby a pozemky a na stanovené podmínky realizace stavby a nepředstavuje trvalý zásah. Je zcela běžné, že k výstavbě dochází, když v okolí již stojí jiné stavby. Připuštění argumentace žalobkyně by znamenalo nemožnost realizace nových staveb v zastavěném území, což je neudržitelné. Sporný záměr po dokončení nepřinese žalobkyni obtíže nepřiměřené okolní zástavbě rodinných domů, sporný záměr neomezuje užívání okolních nemovitostí a nezatěžuje své okolí v míře nepřiměřené místním poměrům. Případným zrušením napadených rozhodnutí by jí vznikla újma, jelikož by jako vlastnice dotčených pozemků nemohla vlastnické právo realizovat. Žalobu považuje za ryze účelovou. Vzhledem k dlouhodobým sporům žalobkyně se žalovaným i vlastníky dotčených pozemků se je žalobkyně snaží poškodit, případně vede spory jen „*proto, aby byly vedeny*“, nikoliv za účelem ochrany svých práv. Žalobkyně neuvádí žádné „pádne“ důvody proti výstavbě nových rodinných domů. Svými žalobami žalobkyně brání výkonu vlastnického práva.
8. Žalobkyně v podání doručeném soudu dne 3. 3. 2023 uvádí, že dotčené pozemky jsou již ve vlastnictví jiných osob. Odmítá tvrzení, že dlouhodobě vede spory se žalovaným a vlastníky dotčených pozemků nebo že neuvedla žádné vlivy sporného záměru na svá vlastnická práva. Naopak jí bylo účelově upřeno právo být účastníkem řízení, čímž byla zbavena veškerých procesních práv. Podání doprovází rovněž sdělením o aktuálním stavu na jednotlivých dotčených pozemcích.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu vyplývá, že dne 18. 1. 2019 bylo žalovanému doručeno *oznámení o záměru v území k vydání územního souhlasu* podané původním stavebníkem. V bodě XII oznámení „*Seznam dalších účastníků řízení (neuvedených v bodě I. a III.)*“ označil původní stavebník pouze město Černošice. V přílohách projektové dokumentace je pouze souhlasné vyjádření města Černošice ze dne 10. 1. 2019, č. j. 2226/2019, a souhlas města Černošice vyznačený na situačním výkresu.
10. Dne 23. 1. 2019 vyzval žalovaný původního stavebníka k zaplacení správního poplatku a odstranění nedostatků podání, které ovšem nijak nesouvisely s označením účastníků řízení. Dne 13. 2. 2019 žalovaný obdržel požadované doplnění.
11. Žalovaný vydal dne 15. 2. 2019 napadený souhlas I. Z odůvodnění vyplývá, že záměr I kvalifikoval jako stavbu podle § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Záměr I bude v zastavěném území, v zastavitelné ploše, je v souladu se stanovisky dotčených orgánů, poměry v území se navrhovanou stavbou podstatně nezmění, nevyžaduje nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu a umístění stavby splňuje obecné požadavky na výstavbu. Dále stanovil podmínky pro jednotlivé rodinné domy. V závěru stručně uvedl, že k projektové dokumentaci byly „*doloženy podmínky účastníků*“.

12. Dne 18. 3. 2020 bylo žalovanému doručeno *ohlášení stavby* podané stavebníkem. V přílohách projektové dokumentace je pouze souhlasné vyjádření města Černošice ze dne 10. 1. 2019, č. j. 2226/2019, a souhlas města Černošice vyznačený na situačním výkresu. Žalovaný následně dne 7. 5. 2020 vydal napadený souhlas II. Z odůvodnění vyplývá, že záměr II kvalifikoval jako stavbu podle § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona. Záměr II bude v zastavěném území, v zastavitelné ploše, je v souladu se stanovisky dotčených orgánů, poměry v území se navrhovanou stavbou podstatně nezmění a nevyžaduje nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu. Stanovil, že rodinné domy budou umístěny v souladu s napadeným souhlasem I, a vymezil podmínky pro realizaci záměru II.

Posouzení žaloby soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
14. V projednávané věci není mezi stranami sporné, že vydání napadených rozhodnutí nepředcházelo standardní správní řízení. Žaloba byla tedy podána osobou, která nebyla účastníkem řízení a napadená rozhodnutí jí nebyla standardně oznamována. Podle rozsudku NSS ze dne 6. 9. 2011, č. j. 9 As 92/2011-186, je třeba v takové situaci při hodnocení včasnosti podané žaloby vzít přiměřeně v úvahu právní názor obsažený v rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118. Podle tohoto rozsudku „*i rozhodnutí správního orgánu, které nebylo formálně řádně doručeno (oznámeno) účastníku řízení, může nabýt právní moci (§ 52 odst. 1 správního řádu z roku 1967, § 73 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nastane-li fikce oznámení rozhodnutí. [...] Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny, opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno.*“
15. V souladu se závěry judikatury NSS nastane fikce doručení (oznámení) k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu (srov. např. poslední citovaný rozsudek NSS č. j. 2 As 25/2007-118 či ze dne 6. 9. 2011, č. j. 9 As 92/2011-186).
16. Žalobkyně uvedla, že o existenci napadených rozhodnutí se dozvěděla ze sdělení žalovaného, které jí bylo doručeno dne 25. 2. 2021. Poté podala žádost o informace, kterou se domáhala jejich poskytnutí. Dne 26. 4. 2021 jí byla napadená rozhodnutí doručena. Žádosti o informace a odpovědi žalovaného žalobkyně k žalobě doložila. Soud přitom nemá důvod pochybovat o pravdivosti těchto tvrzení. Z ničeho nevyplývá, že žalobkyně měla dříve než dne 26. 4. 2021 k dispozici buď napadená rozhodnutí, nebo alespoň takovou informaci o jejich identifikaci a obsahu, že bezpečně věděla o tom, do kterých práv a povinností a v jakém rozsahu jí tato (nyní napadená) rozhodnutí zasahují (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-128). Ode dne 26. 4. 2021 tedy žalobkyně začala běžet zákonem stanovená 2měsíční lhůta k podání žaloby, přičemž v této lhůtě, dne 7. 6. 2021, žalobu také podala. Žaloba proto byla podána včas.
17. Soud tedy přistoupl k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i postup žalovaného, který jejich vydání předcházel, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud

rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

18. Žaloba je důvodná.
19. Podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona připojí oznamovatel k oznámení záměru souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m.
20. Podle § 96 odst. 5 věty druhé stavebního zákona, dojde-li stavební úřad k závěru, že oznámení nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d), ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas, rozhodne usnesením o provedení územního řízení; toto usnesení se oznamuje pouze oznamovateli a nelze se proti němu odvolat.
21. Podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona k ohlášení stavebník připojí souhlasy osob, jejichž vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemenu k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být prováděním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas musí být vyznačen na situačním výkresu.
22. Podle § 107 odst. 1 věty druhé stavebního zákona, dojde-li stavební úřad k závěru, že ohlášení není úplné nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru, rozhodne usnesením o provedení stavebního řízení; toto usnesení se oznamuje pouze stavebníkovi a nelze se proti němu odvolat.
23. Žalobkyně se domáhá zrušení napadených rozhodnutí, neboť se považuje za osobu uvedenou v § 96 odst. 3 písm. b) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Žalovaný vydal napadená rozhodnutí, ačkoliv žalobkyně stavebníkovi souhlas se sporným záměrem neudělila. Napadená rozhodnutí považuje za nezákonná, neboť tím, že stavební úřad nerozhodl podle § 96 odst. 5, respektive § 107 odst. 1 stavebního zákona, že sporný záměr bude projednán v územním/stavebním řízení, jí bylo upřeno právo být účastníkem těchto řízení a uplatňovat procesní práva.
24. Soud se proto zabýval tím, zda je žalobkyně osobou, jejíž vlastnické právo k sousedním stavbám či pozemkům může být umístěním, respektive prováděním sporného záměru přímo dotčeno.
25. Při posuzování toho, kdo je osobou potenciálně přímo dotčenou realizací stavebního záměru ve smyslu § 96 odst. 3 písm. b), respektive § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, soud vycházel z ustálené judikatury správních soudů k otázce účastenství v územním či stavebním řízení, neboť to vychází z obdobných podmínek [srov. § 85 odst. 2 písm. f) a § 109 písm. e) a f) stavebního zákona].
26. O naplnění první podmínky § 96 odst. 3 písm. b) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, tj. o *existenci vlastnického práva* svědčícího žalobkyni k pozemkům parc. č. XE, parc. č. XF a parc. č. XG, není mezi účastníky sporu.
27. Pojem „sousední pozemky a stavby na nich“ definoval § 139 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 83/1998 Sb., a to jako pozemky, které mají společnou hranici s pozemkem, který je předmětem správního

řízení vedeného podle tohoto zákona, a stavby na těchto pozemcích. Toto ustanovení bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99. Podle Ústavního soudu „[n]apadené ustanovení tím, že vymezuje pojem ‚soused‘ přímo v zákoně, bere tak správnímu orgánu možnost, aby jako s účastníkem řízení zacházel též s osobou, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech, a to i v právech ústavně chráněných jako je právo na pokojné užívání majetku, případně právo vlastnické“. Vzhledem k tomu, že od zrušení tohoto ustanovení zákonná úprava již neobsahuje legální definici pojmu sousední pozemky, není jejím zákonným předpokladem vlastnictví pozemku se společnou hranicí či stavby na něm. Pojem „soused“ se tak rozšířil.

28. Na druhou stranu platí, že účastníkem řízení ve stavebně právních procesech, respektive osobou podle § 96 odst. 3 písm. b) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, nemůže být kdokoli. Ústavní soud k tomu v citovaném nálezu Pl. ÚS 19/99 uvedl, že „si je vědom možných interpretačních problémů v tom směru ‚až kam‘ – do jaké šíře či vzdálenosti – mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sahát. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví.“ Ustanovení § 96 odst. 3 písm. b) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona jako další podmínku stanoví přímé dotčení na vlastnickém nebo jiném věcném právu (právu odpovídajícím věcnému břemenu) umístěním či prováděním stavebního záměru.
29. V rozsudku ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-40, k tomu NSS uvedl: „Dotčenost se ovšem nevycerpává ani v hranicích mechanicky vnímaného ‚sousedění‘ pozemků či staveb určitých vlastníků s těmi pozemky či stavbami, na něž přímo dopadá změna územního plánu; dotčen totiž může být – ovšem spíše jen výjimečně – i vlastník pozemku (stavby) vzdálenější, má-li zamýšlená změna územního plánu takovou povahu, že při jejím provedení je reálné podstatné ovlivnění poměrů i na tomto pozemku (stavbě). ‚Dotčení‘ se proto musí posuzovat materiálně, s důkladným uvážení poměrů příslušné lokality, konkrétních pozemků (staveb), ve vztahu k nimž se dotčenost posuzuje, a povahy změn územního plánu.“
30. Pro posouzení „dotčení“ individuálně s ohledem na okolnosti konkrétního případu, se vyslovil NSS již v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48, podle kterého „neurčitý právní pojem ‚přímo dotčen na vlastnickém právu‘ je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejích možných dopadech na okolí.“ Obdobně v rozsudku ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019-68, NSS uvedl, že „vymezení okruhu účastníků územního řízení [...] vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejružnějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejružnějšího druhu.“
31. V rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, NSS uvedl, že „podmínkou účastenství v řízení není vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. Pro úspěšnost námítky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva.“ Podle rozsudku NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 As 35/2016-38, pak „pro naplnění definice účastenství postačuje pouhá možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Tato možnost přitom musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy bezprostředně. Je povinností správního orgánu v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků ‚sousedních‘ pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím dotčeni

přímo.“ V návaznosti na to lze zmínit rozsudek ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-91, v němž NSS dovodil, že je „*přímým dotčením nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají.*“

32. V rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, NSS obecně shrnul, kdy lze osobu považovat za osobu potenciálně přímo dotčenou na vlastnickém či jiném věcném právu realizací stavebního záměru: „*Účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastenství dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat [...].*“ V současnosti je právní vymezení imisí upraveno v § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle jehož věty první se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat.
33. Jak aplikace těchto východisek vypadá v praxi, ukazuje rozsudek ze dne 17. 7. 2020, č. j. 2 As 58/2019-80, v němž NSS uvedl: „*Žalobce uvedl výčet potenciálních zásahů formou prachových a hlukových emisí. Jedná se o konkrétní označení negativních dopadů, které by jej mohly omezovat v užívání penzionu. Tyto emise nelze vnímat jen v souvislosti s realizací stavby. Jejich zvýšení oproti dosavadnímu stavu je nutno vztahovat i k budoucímu užívání stavby stěžovateli 2) a s ohledem na ‚relativní‘ blízkost obou staveb mohou být významné – např. pokud by se ve stavbě stěžovateli 2) topilo pevnými palivy produkujícími ve značné míře kouř, je dotčení žalobce takovýmito nepříjemnými dopady zcela reálné. Uvedené a i případné jiné možné zvýšení emisí tedy je reálné představitelné. To postačuje pro naplnění pojmu ‚dotčenosti‘ [...] ve smyslu § 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona. Žalobce tudíž naplňoval podmínku, na základě níž s ním mělo být zacházeno jako s osobou přímo dotčenou, resp. nemezujícím sousedem. Nevyžádání si souhlasu žalobce jako nemezujícího souseda v daném případě vedlo ke zkrácení jeho procesních a potenciálně i hmotných práv.*“
34. Závěry citované judikatury pak shrnul Městský soud v Praze v nedávném rozsudku ze dne 3. 2. 2022, č. j. 15 A 111/2020-138, tak, že „*za osobu ve smyslu ustanovení § 96 odst. 3 písm. d), ustanovení § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona je nutno považovat každého, kdo má vlastnické nebo jiné věcné právo k nemovitosti, které může být stavebním záměrem přímo dotčeno, přičemž rozhodující jsou vždy konkrétní okolnosti toho kterého případu. Pro posouzení sousedství je významná vzdálenost nemovitosti posuzované osoby od stavebního záměru, povaha a parametry této nemovitosti i umísťované stavby. Pro posouzení přímého dotčení práv jsou rozhodující možné dopady stavebního záměru do sféry posuzované osoby, zejména zvýšenou dopravou, stíněním, hlukem, prachem, pachem, kouřem, vibracemi, světlem apod. Pro posouzení*

účastenství je bezvýznamná důvodnost námitek souseda, neboť právně rozhodné je pouze to, zda z tvrzení souseda vyplývá, že jeho práva přímo dotčena reálně být mohou [...].“

35. V projednávané věci sporný záměr tvoří stavba tří rodinných domů na dotčených pozemcích, které přiléhají k ulici K., která se nachází na pozemku parc. č. 4105/2 a již jsou odděleny od nemovitostí žalobkyně. Žalobkyně v žalobě uvádí, že se obává navýšení hluku a prašnosti, znečištění ovzduší, navýšení dopravy, zhoršení kvality prostředí a snížení tržní ceny svých nemovitostí, a to jak v souvislosti s prováděním stavební činnosti na pozemcích, tak v souvislosti s budoucím užíváním staveb.
36. Žalovaný ve svém vyjádření označil tvrzení žalobkyně o zvýšeném hluku, prašnosti, znečištění ovzduší, dopravě a zhoršení prostředí za příliš obecná, jelikož žalobkyně neuvedla, jakým způsobem by užívání tří rodinných domů mohlo nadměru přímo zasahovat do jejich vlastnických práv, přičemž nemovitosti žalobkyně s nimi bezprostředně nesousedí a v okolí se již nacházejí jiné rodinné domy. Připustil, že realizaci sporného záměru dojde k určitému diskomfortu, ale pouze po omezenou dobu a při dodržení podmínek stanovených napadenými rozhodnutími. Argumentoval též, že sporný záměr nebude své okolí zatěžovat v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovat užívání okolních nemovitostí. Poměry v území se tedy podstatně nezmění.
37. K tomu soud v první řadě uvádí, že žalobkyně v žalobě uvedla dostatečně konkrétně, jakých zásahů do svého vlastnického práva se v důsledku sporného záměru obává. Podle názoru soudu lze přitom rozumně očekávat, že s realizací sporného záměru bude spojen například zvýšený provoz nákladních vozidel v bezprostředním okolí nemovitostí žalobkyně, která budou dovážet a vyvážet stavební materiál. Vedle toho lze předpokládat, že na dotčených pozemcích budou prováděny práce za užití těžké techniky (například výkopové práce a odvážka zeminy), které mohou produkovat hlukové a jiné imise. Z provádění sporného záměru tedy může vyvstat řada vlivů na okolí, přičemž některé z nich lze bez dalšího rozumně očekávat (zejména zvýšená prašnost a hlučnost, zvýšení frekvence dopravy), respektive je nelze *a priori* vyloučit. Jiné žalobkyní tvrzené vlivy (např. zhoršení kvality prostředí, ať už v důsledku provádění nebo umístění sporného záměru) mohou být sporné a jejich posouzení by se měl zabývat žalovaný. Pokud však tyto vlivy nebyly ve správním řízení vyvráceny, přetrvává přinejmenším u některých z nich pochybnost, zda skutečně nenastanou. Přitom „[k] tomu, aby právníká či fyzická osoba měla postavení účastníka správního řízení, je dostačující **pouhý předpoklad** existence dotčení jejích práv, právem chráněných zájmů nebo povinností, které mohou být povolením dotčeny. Protože postačuje pouhá možnost dotčení práv, je nutné jako s účastníkem řízení jednat s každým, u něhož nebude možné nade vší pochybnost jednoznačně vyloučit, že jeho vlastnická nebo jiná práva nemohou být za žádných okolností povolením dotčena.“ (rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2010, č. j. 5 As 36/2009-123; zdůraznění přidáno zdejšími soudem).
38. Vzhledem k blízkosti nemovitostí žalobkyně a dotčených pozemků přitom nelze vyloučit (nejeví se jako nereálné), že vlivem sporného záměru může dojít k, byť i jen dočasnému, zvýšení imisí prachu a hluku a ke zvýšení frekvence dopravy. Nelze *a priori* vyloučit ani to, že realizace záměru bude mít trvalé následky v podobě vyššího hluku a prašnosti, vyššího znečištění ovzduší či většího objemu dopravy, což může vést také například ke zhoršení kvality prostředí žalobkyně.
39. Možnost těchto zásahů do vlastnického práva žalobkyně tedy není hypotetická ani nevychází z absurdního předpokladu porušení zákona, jak tvrdí žalovaný. Realizace

sporného záměru může v mezích rozumného očekávání vyvolat imise, které se mohou přímo dotknout vlastnického práva žalobkyně. Vzhledem k tomu může žalobkyně být realizací sporného záměru přímo dotčena ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Žalovaný proto měl pro vydání napadených rozhodnutí vyžadovat její souhlas.

40. Žalovaný tak však neučinil a otázkou dotčení žalobkyně, ostatně ani jiných „sousedů“, se v napadených rozhodnutích nezabýval a akceptoval, že jedinou osobou, jejíž vlastnické právo k sousedním stavbám či pozemkům může být sporným záměrem přímo dotčeno, je město Černošice, jehož souhlas jako jediný původní stavebník se žádostmi předložil. Jak přitom správně poukázala žalobkyně, je určení okruhu dotčených osob podle § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona úkolem žalovaného jakožto stavebního úřadu (srov. shodně Komentář k § 96. Macháčková, J. a kol. *Stavební zákon. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, dostupné v systému Beck-online; nebo Komentář k § 96. Vávrová, E. aj. *Stavební zákon. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2021, dostupné v systému ASPI).
41. Tato vada přitom může mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, neboť v důsledku odeprání účastenství žalobkyni nemohly být věcně vypořádány její námitky k realizaci sporného záměru.
42. Žalovaný argumentuje tím, že případné imise nepřekročí míru přiměřenou místním poměrům a nebudou podstatně omezovat užívání okolních nemovitostí. Tato otázka však není předmětem tohoto soudního řízení. Věcné posouzení námitek žalobkyně patří do územního či stavebního řízení. V něm má stavební úřad k námitce účastníka obstarávat důkazy a jiné podklady vyvracející jeho tvrzení a pouze v něm může stavební úřad učinit závěr, že umísťovanou či povolovanou stavbou nedojde k přímému dotčení vlastnických práv „sousedů“, nebo že k přímému dotčení sice dojde, ale tuto skutečnost jsou z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinni strpět (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2014, č. j. 57 A 72/2012-143). Úvahy žalovaného o přiměřenosti dotčení práv žalobkyně tak v tomto řízení nemají místo, neboť žalovaný se jimi měl zabývat v územním a stavebním řízení. Soudu na podkladě projednávané žaloby nepřísluší tyto otázky posuzovat, aniž by tato řízení před žalovaným nejprve za účasti žalobkyně proběhla.
43. Pro posouzení důvodnosti projednávané žaloby je významné výhradně to, zda měl žalovaný před vydáním napadených rozhodnutí požadovat souhlas žalobkyně jako osoby, jejíž vlastnické právo k sousedním stavbám či pozemkům může být umístěním, respektive prováděním sporného záměru přímo dotčeno. Soud se proto zabýval pouze tím, zda vlastnické právo žalobkyně k jejím nemovitostem *může být* umístěním či prováděním sporného záměru přímo dotčeno. Soud připomíná, že pro posouzení této otázky není podstatné, zda by v příslušném řízení bylo námitkám žalobkyně vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva (srov. výše citovaný rozsudek NSS č. j. 7 As 17/2013-25). Důvodnost námitek žalobkyně, tedy otázku, zda v důsledku sporného záměru *skutečně bude* nepřiměřeně negativně zasaženo do jejích vlastnických práv, soud v tomto řízení neposuzoval. Uvedené neznamena, že vlastníci dotčených pozemků nemohou ve výsledku ve standardním řízení i přes námitky žalobkyně uspět. Musí se tak však udát procesním postupem, ve kterém budou zohledňována rovněž procesní práva žalobkyně a jehož výsledek bude šetrný a přiměřený (v mezích zákonem stanovených) rovněž ve vztahu k jejímu vlastnickému právu.

44. Soud vzhledem k výše uvedeným úvahám dospěl k závěru, že je myslitelné, že vlastnické právo žalobkyně k jejím nemovitostem může být v důsledku umístění a provádění sporného záměru přímo dotčeno. Žalobkyně je proto dotčenou osobou ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. Nedoložil-li tedy původní stavebník souhlas žalobkyně jako dotčené osoby s umístěním respektive ohlášením sporného záměru, nebyly splněny podmínky pro vydání napadených rozhodnutí. Žalovaný tedy měl požadovat doplnění souhlasu žalobkyně, případně postupovat podle § 96 odst. 5, respektive § 107 odst. 1 stavebního zákona a žádosti původního stavebníka projednat v územním/stavebním řízení.
45. S ohledem na uvedené soud uzavřel, že nevyžádání souhlasu žalobkyně jako dotčené osoby vedlo ke zkrácení jejích procesních práv, které mohlo mít za následek rovněž zkrácení na jejích právech hmotných. Žalovaný se tak dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud proto shledal žalobu důvodnou. Soud se pak již nezabýval dílčí žalobní námitkou, že se žalovaný v součinnosti s městem Černošice snaží dlouhodobě vytvořit podmínky pro realizaci sporného záměru (včetně toho, že napadená rozhodnutí jsou v rozporu s územním plánem). Takové posouzení by s ohledem na zrušovací důvody bylo v tuto chvíli nadbytečné a předčasné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

46. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 27 602 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za tři úkony právní služby ve dvou spojených věcech po 5 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a ze zaplacených soudních poplatků ve výši 2 x 3 000 Kč za žalobu a 2 x 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku. Uvedené procesní úkony žalobkyně učinila prostřednictvím advokáta, přičemž až poté toto zastoupení ukončila. Protože společnost Frank Bold Advokáti, s.r.o., IČO: 28359640, jejímž prostřednictvím původní zástupce žalobkyně advokát Mgr. Jiří Nezhyba vykonává advokacii, je plátcem daně z přidané hodnoty, je náhradu nákladů právního zastoupení nutno navýšit o 3 402 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 27 602 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů *a contrario* ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
48. Vzhledem k tomu, že soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, nevzniklo jim ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů. Stejně tak soud neshledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele a ani osoby zúčastněné na řízení takové důvody netvrdily. Jen pro úplnost soud uvádí, že již nevyžýval osoby zúčastněné na

řízení 2) až 6), aby se ve věci vyjádřily, neboť jejich právní předchůdkyně byla v době, kdy soudu sdělila, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, a kdy se k věci vyjádřila, vlastníci dotčených pozemků. Napadená rozhodnutí jsou správními akty *in rem*, tj. pro práva a povinnosti z nich vyplývající je určující právo k nemovité věci (dotčeným pozemkům), a nabytím vlastnického práva k dotčeným pozemkům osoby zúčastněné na řízení 2) až 6) vstoupily do právního postavení, které v řízení měla jejich právní předchůdkyně (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2008, č. j. 8 As 20/2006-129, č. 1601/2008 Sb. NSS). Z judikatury pak jednoznačně vyplývá, že dojde-li k takovému převodu či přechodu, je primárně na původním a novém nositeli práv a povinností, aby tuto změnu sdělili soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2013, č. j. 1 As 149/2012-153) a případně se k věci rovněž vyjádřili.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu